

Arrest

nr. 231 130 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 augustus 2018 België binnen en verzoekt op 7 september 2018 om internationale bescherming.

Op 20 februari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 april 2019 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 5 juni 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een UNRWA geregistreerde Palestijnse vrouw. U bent op 25 december 1980 geboren in Beiroet in Libanon. Uw vader is een UNRWA geregistreerd Palestijn die in het Yarmouk kamp in Damascus is geboren en uw moeder is een UNRWA geregistreerde Palestijnse vrouw die in Libanon is geboren. Toen u ongeveer drie jaar oud was is uw vader gestorven waarop uw moeder hertrouwde met de broer van uw vader. U zou uw kindertijd afwisselend in Libanon en in Syrië hebben gewoond, maar uw officieel adres is altijd in Libanon gebleven, meer bepaald in het Miye Miye kamp. U zou de eerste drie jaar van de lagere school hebben gevolgd in de wijk Dommar van Damascus. Van het vierde leerjaar tot het eerste middelbaar bent u naar een UNRWA school gegaan in al Miye Miye kamp. Het tweede en derde middelbaar volgde u dan weer in een school lager middelbaar in de wijk Dommar in Damascus. U heeft het diploma lager middelbaar uiteindelijk niet gehaald. Korte tijd later zou u zich hebben verloofd. Op 26 januari 2001 bent u gehuwd met A. H. N. M. (...), een UNRWA geregistreerde Palestijn die net als u in het al Miye Miye kamp woonde. Jullie hebben samen 4 kinderen: M. (...) (°31/10/2001), I. (...) (°21/04/2008), M. (...) (°29 juli 2010) en A. (...) (°18/10/2013). Uw echtgenoot zou eerst in de bouw hebben gewerkt maar van 2007 begonnen zijn met het uitbaten van een voedingswinkel. Omdat u bezorgd was in verband met de algemene veiligheidssituatie in Libanon en in het bijzonder in de Palestijnse vluchtelingenkampen en omdat u vreesde dat uw kinderen zich vroeg of laat zouden aansluiten bij Fatah of een andere organisatie en hierbij de wapens zouden opnemen, zou u besloten hebben het land te ontvluchten samen met uw kinderen. Jullie zouden jullie huis, jullie auto en jullie winkel verkocht hebben. Dit zou jullie ongeveer 33000 dollar hebben opgeleverd. Korte tijd hierna zou u samen met uw vier kinderen het land zijn uitgereisd. Uw echtgenoot zou in Libanon zijn achtergebleven. Op 9 augustus 2018 zouden jullie vanuit Beiroet naar Bolivia gereisd zijn, waar jullie uiteindelijk vier dagen zijn gebleven. Vervolgens zouden jullie vanuit Bolivia via Brazilië en Spanje teruggereisd zijn. Nadat jullie één dag in de luchthaven werden vastgehouden, zouden jullie verder doorgereisd zijn naar België, waar jullie op 20 augustus 2018 aankwamen. U vroeg op 7 september 2018 internationale bescherming aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart en die van uw vier kinderen en uw UNRWA kaart.

Op 4 februari 2019 had uw minderjarige zoon M. (...) een gesprek op het Commissariaat-generaal op vraag van uw advocaat.

Op 25 februari 2019 besliste de Commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 april 2019 werd beslist tot intrekking van deze beslissing.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te

genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijnse een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo volgde u onderwijs aan UNRWA scholen, kregen jullie vroeger voedselhulp, hulp die later werd omgezet in een driemaandelijks toelage (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 53 tem 56, 99-100). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Er dient te worden opgemerkt dat u geen concrete persoonlijke problemen heeft gekend in Libanon. Hetzelfde geldt voor uw echtgenoot en uw vier kinderen. U verklaarde in dit verband het land te hebben verlaten omwille van de algemene onveilige situatie in Libanon, in het bijzonder in de vluchtelingenkampen. U gaf uitdrukkelijk toe geen eigen persoonlijke problemen te hebben gekend. U gaf ook uitdrukkelijk aan dat dit evenzeer geldt voor uw echtgenoot en uw vier kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 100-105). Voor wat betreft uw oudste zoon liet u weliswaar tussen de lijnen optekenen een vrees te koesteren, meer bepaald dat hij mogelijkerwijze zou gerekruteerd worden door leden van Fatah (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 100 en 101). U legde hierover geen verdere verklaringen af. Op vraag van uw advocate werd gevraagd om uw oudste zoon uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud, hetgeen plaatsvond op 4 februari 2019. Uit dit persoonlijk onderhoud komt naar voren dat uw oudste zoon op een gegeven moment effectief werd benaderd door leden van Fatah om lid te worden van hun organisatie, maar ook dat de leden 'normaal' reageerden toen uw zoon hen duidelijk maakte niet tot hun organisatie te willen toetreden. Hij werd gevraagd om dit toe te lichten. Hij legde de volgende verklaringen af: 'Kijk ze hebben de vraag gesteld. Ze waren met andere woorden aan het wachten op oké of neen. Toen ik neen zei, dan was het "It's okay". Ze dwingen niemand.' (zie notities persoonlijk onderhoud, A. H. M. (...) 4 februari 2019, pagina's 2 en 3). Uit uw verklaringen noch uit de verklaringen van uw zoon M. (...) kan met andere woorden worden afgeleid dat u in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid verkeerde. Hetzelfde geldt voor uw kinderen, uw oudste zoon in het bijzonder.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Miye Miye erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u school gelopen hebt, weliswaar maar tot in het lager middelbaar (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 56-58); dat u in 2001 getrouwd bent met uw man en dat jullie vanaf 2007 een voedingswinkel zijn beginnen uitbaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 75-79); dat deze zaak goed draaide en dat jullie er gemiddeld genomen ongeveer 600 à 700 dollar per maand mee verdienden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 85); dat jullie niet in aanmerking kwamen voor voedselhulp vanwege UNRWA omwille van jullie comfortabele financiële positie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 88-90); dat jullie wel in het verleden een beroep hebben kunnen doen op de hulp van UNRWA voor medische zorgen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 91); dat jullie kinderen naar UNRWA scholen gingen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 95-98); dat jullie, naar eigen zeggen, het financieel wel stelden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 83); dat jullie er uiteindelijk in geslaagd zijn om ongeveer 32 000 à 33 000 dollar bijeen te krijgen en dit op basis van de verkoop van jullie roerende en onroerende eigendommen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 20 en 21).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling,

binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaalislamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten bevestigen uw identiteitsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster geeft toelichting bij de betekenis van de beginselen die zij *in casu* geschonden acht en stelt dat uit wat zij verder uiteenzet blijkt dat de commissaris-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding en rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zij voornamelijk een vrees heeft ten aanzien van haar minderjarige kinderen. Zij stelt dat een vorige beslissing van de commissaris-generaal werd ingetrokken omdat in geen enkele mate rekening werd gehouden met de vrees die zij had geuit ten aanzien van haar kinderen. Verzoekster citeert het deel van de bestreden beslissing dat werd toegevoegd aan de ingetrokken beslissing en stelt dat de commissaris-generaal hiermee niet voldaan heeft aan zijn motiveringsplicht over haar vrees voor haar minderjarige kinderen.

Verzoekster vervolgt dat zowel uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) als de notities van haar persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat zij verklaard heeft te vrezen voor haar kinderen. Zij citeert de relevante passages. Het kan volgens haar dan ook niet worden aanvaard dat hier in de eerste (ingetrokken) uitsluitingsbeslissing met geen woord over wordt gerept en dat de bestreden beslissing werd genomen zonder haar hier voorafgaandelijk opnieuw over te horen. Verzoekster meent dat de motivering die hierover in de bestreden beslissing is opgenomen niet voldoende is gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoekster citeert vervolgens artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, waarvan de vierde paragraaf voorschrijft dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, en stelt dat haar advocaat daarom heeft voorgesteld dat haar oudste zoon zou worden gehoord. Zij zet in dit verband het volgende uiteen:

“Het mag op zich al verbazen dat het aan de advocaat is om te benadrukken dat de vrees van de verzoekster, wat nochtans duidelijk blijkt uit haar verzoek om internationale bescherming, vooral voor haar kinderen is en dat het daardoor aangewezen zou zijn om de minderjarige(n) te horen. Men kan zich afvragen of het CGVS, als de advocaat dit niet had opgemerkt, dit zelfs had gedaan. Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee dit dossier werd benaderd. Het is dan ook verbazend te lezen dat hier in de bestreden beslissing amper over gemotiveerd wordt. Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hiermee voldoende rekening werd gehouden. Meer zelfs, men kan zich zelfs afvragen of het hoger belang van het kind wel de eerste overweging is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Het is aan het Commissariaat-Generaal om zorgvuldig onderzoek te doen naar alle pertinente elementen in het dossier om tot een zorgvuldige beslissing te komen. Evenwel werden de verklaringen van de zoon onvoldoende betrokken in de bestreden beslissing. Het Commissariaat-Generaal heeft zich er duidelijk snel van willen afmaken, zonder ten gronde het dossier te bestuderen en de verklaringen van de minderjarige zoon te toetsen aan de verklaringen van de moeder. Zij hadden hier beiden nog eens over gehoord kunnen worden.”

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal *in casu* geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van het belang van het kind, terwijl dit volgens voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet nochtans een doorslaggevende overweging zou moeten zijn, zoals ook door het VN Kinderrechtencomité wordt geoordeeld.

Met betrekking tot de mogelijkheid om zich in Libanon op de bijstand van United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) te beroepen, laat verzoekster het volgende gelden:

“4.4.1. Verzoekster verklaarde effectief dat zij geen bijstand kregen van UNWRA, gelet op hun financiële situatie, doch kan niet enkel het financiële luik een indicatie zijn voor bescherming van UNWRA.

Zo verklaarde verzoekster dat zij geen medische bijstand kregen van UNWRA, gelet op het gebrek aan financiële middelen die UNWRA verkreeg.

Dit heeft verzoekster ook zo verklaard:

“(…)”

(zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13/12/2018)

Het kan dan ook niet zomaar besloten worden dat verzoekster recht had op bijstand van UNWRA, als zij zelf niet de financiële middelen hadden om de vluchtelingen voldoende medische bijstand te kunnen verstrekken.

Verder wenst verzoekster nog te benadrukken dat in oktober 2018 er een reeks geweldsincidenten hebben voorgedaan, waarbij verschillende huizen werden gebombardeerd.

*Ook op de website van het Libanese leger wordt bevestigd dat in oktober 2018 het leger naar het Miye Miye kamp diende te worden gestuurd om de veiligheidssituatie onder controle te krijgen:
"The Army Command - Directorate of Orientation issued the following statement: LAF units redeployed in the perimeter of Miye w Miye camp in order to preserve the security situation. "
(zie stuk 3)*

De situatie was dus wel degelijk zeer precair en levensgevaarlijk voor verzoekster en haar kinderen.

Toen kampbewoners bijstand aan UNWRA gingen vragen voor de heropbouw van deze woningen, werd deze hen geweigerd.

Verzoekster kan hiervan ook bewijsstukken voorleggen.

*Zo legt zij afschriften neer van de officiële Facebook pagina van het al Miye Miye kamp, waaruit blijkt dat mensen in opstand komen tegen het gebrek aan humanitaire hulp door UNWRA.
(zie bijlage, stuk 4)*

Dit is nogmaals een voorbeeld dat door de financiële kopzorgen van UNWRA, er geen degelijke bijstand verleend wordt aan de vluchtelingen in de kampen.

*Voor de volledigheid legt verzoekster ook de bewijzen neer dat zij hun huis aldaar hebben verkocht en dat hier ook een afbetalingsplan voor werd afgesproken.
(zie bijlage, stuk 5 en stuk 6)"*

Verzoekster meent dat zij de nodige informatie en bewijsstukken voorlegt om aan te tonen dat zij zich niet kan beroepen op de nodige bijstand van UNRWA in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon en dat de commissaris-generaal hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden.

Wat betreft de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp waar zij in Libanon verbleef, geeft verzoekster aan het niet eens te zijn met de motivering die daarover in de bestreden beslissing is opgenomen. Zij laat het volgende gelden:

"- 4.5.3. De bestreden beslissing maakt zelf melding van de confrontaties tussen rivaliserende gewapende groeperingen en laat nu net dat de reden zijn waarom verzoekster gevlucht is.

Het zijn net die rivaliserende bendes die haar zoon hebben proberen rekruteren!

*Dat blijkt ook uit verzoeksters geuite vrees:
"(...)"
(zie notities persoonlijk onderhoud dd. 13/12/2018)*

Voor verzoekster valt het dan ook niet te begrijpen dat hiermee op geen enkele wijze rekening werd gehouden.

Verzoeksters verklaringen, en in het verlengde hiervan ook die van haar zoon, gaan net over de geweldsincidenten tussen gewapende groeperingen.

Dat het voor bewezen moet worden geacht dat hiermee op geen enkele wijze rekening werd gehouden.

- 4.5.4. Teneinde deze precaire veiligheidssituatie aan te kaarten, legt verzoekster hiervan nog de nodige bewijsstukken neer.

Zo legt zij een afschrift neer van de Facebook pagina van het al Miye Miye kamp.

Op deze Facebook pagina worden foto's gepost van personen die tijdens zulke gewelddadige conflicten worden gedood.

Zo ook een vriend van verzoeksters zoon.

Hij werd ook, op dezelfde manier als haar zoon, benaderd door leden van Fatah. Hij heeft zich aangesloten bij deze groepering en is dan ook gedood.

Zo legt verzoekster verschillende bewijsstukken hiervan neer.

(zie bijlage, stuk 7)

Tenslotte legt zij ook nog een outprint van Facebook neer over een schietpartij tussen leden van Fatah en Hamas.

(zie bijlage, stuk 4 en 8)

Verzoekster en haar zoon wensen hierbij te benadrukken dat de rekrutering door Fatah steeds in het begin vrijwillig oogt, doch dat dit niet zo blijft. Een rekrutering gebeurt steeds eerst vrijblijvend, omdat ze het willen "verkopen" aan de jeugd. Pas als er enkele weigeringen komen, worden ze wel op een dwingende manier benaderd.

Verzoeksters zoon is hier op tijd aan kunnen ontkomen."

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een onderzoek ten gronde te verrichten naar alle aangehaalde feiten en elementen en op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de concreet aangehaalde context, zoals deze blijkt uit haar verklaringen en die van haar zoon.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt door haar en haar kinderen niet als vluchtelingen te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een aankondiging van het Libanese leger (stuk 3), afgedrukte berichten op de Facebookpagina van het kamp al-Miyeh Miyeh, met voor eensluidend verklaarde vertaling (stukken 4, 7 en 8), en een bewijs van de verkoop van een huis en van de desbetreffende afbetalingen (stukken 5 en 6) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 oktober 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019 en de COI Focus "*Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 5 juli 2019 voegt en refereert aan de COI Focus "*Libanon – De veiligheidssituatie*" van mei 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekster de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoekster en haar kinderen als Palestijnen een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 18, map met ‘documenten’, identiteitskaarten en UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekster en haar kinderen elders een gewoonlijk verblijf hadden. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekster van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoekster van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft zij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.3.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.3.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 5, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘*emergency cash*’ voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, blijkt dat UNRWA met

ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de financiële strubbelingen bij UNRWA tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ein El-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Waar verzoekster erop wijst dat zij verklaarde geen medische bijstand van UNRWA te hebben gekregen door een gebrek aan financiële middelen bij UNRWA, merkt de Raad op dat verzoekster slechts in het algemeen sprak over een situatie gedurende de laatste twee à drie jaar waarbij mensen die UNRWA om toestemming vroegen om naar een dokter te gaan te horen zouden hebben gekregen dat hiervoor niet genoeg financiële middelen waren. Uit haar verklaringen blijkt evenwel niet dat verzoekster en haar gezin omwille van de financiële besognes van UNRWA verstoken bleven van de medische hulp waar zij nood aan hadden. Zo verklaarde verzoekster dat zij haar oudste zoon altijd op eigen kosten heeft laten verzorgen toen hij na zijn geboorte problemen had met zijn aders (adm. doss., stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 5). Bovendien blijkt uit voornoemde COI Focus van 9 augustus 2019 met betrekking tot de financiële situatie bij UNRWA dat UNRWA in Libanon nog steeds over 27 klinieken beschikt waar Palestijnse vluchtelingen terecht kunnen voor primaire gezondheidszorg en hen ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Verzoekster brengt zelf geen objectieve informatie bij waaruit blijkt dat dit in het vluchtelingenkamp al-Miyeh Miyeh thans anders zou zijn.

2.3.3.2.2. Redenen buiten verzoeksters invloed en onafhankelijk van haar wil die haar dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar “*Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook is opgehouden*” in artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.3.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoekster (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar zij haar gewoonlijke verblijfplaats had.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 5 juli 2019, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 17 oktober 2019 werd gevoegd, dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat verzoeksters persoonlijke situatie betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar zij haar gewoonlijke verblijfplaats had.

2.3.3.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 17 oktober 2019 een aanvullende nota heeft bijgebracht, waarin zij aan de hand van de recente COI Focus “*Libanon – De veiligheidssituatie*” van mei 2019 over de actuele veiligheidssituatie in Libanon het volgende uiteen zet:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de voorgaande veiligheidsanalyse onjuist, dan wel niet meer actueel is.

Dat er zich in het vluchtelingenkamp al-Miyeh Miyeh soms geweldsincidenten voordoen, waaronder confrontaties tussen rivaliserende gewapende groeperingen, blijkt uit verzoeksters verklaringen alsook uit de Facebookberichten die verzoekster voegt (stukkenbundel verzoekster, stukken 4, 7 en 8). Hieruit blijkt evenwel niet dat verzoekster of haar kinderen zich in een situatie van ernstige onveiligheid bevinden omdat verzoeksters zoon M. ooit werd benaderd met het oog op rekrutering door één van deze rivaliserende groeperingen. Zoals *infra* zal worden uiteengezet, blijkt niet dat M. er uiteindelijk toe zou worden gedwongen zich bij Fatah aan te sluiten omdat hij weigerde dit vrijwillig te doen. Waar verzoekster thans aanvoert dat een rekruteringsvraag van Fatah eerst vrijblijvend is maar na enkele weigeringen dwingend wordt en dat haar zoon hier op tijd is aan kunnen ontkomen, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die geen steun vindt in de verklaringen die zij en haar zoon hebben afgelegd.

De Raad concludeert uit het voorgaande dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan worden besloten dat elke burger in Libanon zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon of van het vluchtelingenkamp al-Miyeh Miyeh is actueel geen sprake.

2.3.3.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk de wil van verzoekster die verzoekster ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoekster verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van haar verzoek te worden nagegaan of verzoekster zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoeksters vluchtmotieven, (ii) verzoeksters socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekster dat haar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.3.2.2.3.1. Verzoeksters vluchtmotieven

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij Libanon ontvlucht is uit vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Libanon, in het bijzonder in de Palestijnse vluchtelingenkampen, en omdat zij vreesde dat haar kinderen, in de eerste plaats haar oudste zoon M., zich vroeg of laat zouden aansluiten bij Fatah of een andere organisatie en de wapens zouden opnemen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van verzoeksters verklaringen en die van haar zoon M. oordeelt dat verzoekster, haar echtgenoot en haar vier kinderen geen concrete persoonlijke problemen hebben gekend in Libanon. De commissaris-generaal zet hierover het volgende uiteen:

"U verklaarde in dit verband het land te hebben verlaten omwille van de algemene onveilige situatie in Libanon, in het bijzonder in de vluchtelingenkampen. U gaf uitdrukkelijk toe geen eigen persoonlijke problemen te hebben gekend. U gaf ook uitdrukkelijk aan dat dit evenzeer geldt voor uw echtgenoot en uw vier kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 100-105). Voor wat betreft uw oudste zoon liet u weliswaar tussen de lijnen optekenen een vrees te koesteren, meer bepaald dat hij mogelijkerwijze zou gerekruteerd worden door leden van Fatah (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 100 en 101). U legde hierover geen verdere verklaringen af. Op vraag van uw advocate werd gevraagd om uw oudste zoon uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud, hetgeen plaatsvond op 4 februari 2019. Uit dit persoonlijk onderhoud komt naar voren dat uw oudste zoon op een gegeven moment effectief werd benaderd door leden van Fatah om lid te worden van hun organisatie, maar ook dat de leden 'normaal' reageerden toen uw zoon hen duidelijk maakte niet tot hun organisatie te willen toetreden. Hij werd gevraagd om dit toe te lichten. Hij legde de volgende verklaringen af: 'Kijk ze hebben de vraag gesteld. Ze waren met andere woorden aan het wachten op oké of neen. Toen ik neen zei, dan was het 'It's okay'. Ze dwingen niemand.' (zie notities persoonlijk onderhoud, A. H. M. (...) 4 februari 2019, pagina's 2 en 3). Uit uw verklaringen noch uit de verklaringen van uw zoon M. (...) kan met andere woorden worden afgeleid dat u in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid verkeerde. Hetzelfde geldt voor uw kinderen, uw oudste zoon in het bijzonder."

Verzoekster slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Voor zover verzoekster kritiek uit op de motivering van de ingetrokken beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 februari 2019, wijst de Raad erop dat haar kritiek niet dienstig is nu de *in casu* bestreden beslissing de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 juni 2019 betreft.

Verzoekster licht verder niet toe in welke zin het bijkomend horen van haar en/of haar zoon M. een ander licht had kunnen werpen op de vluchtmotieven die zij kenbaar hebben gemaakt tijdens de persoonlijke onderhouds van respectievelijk 13 december 2018 en 4 februari 2019. Zowel verzoekster als haar zoon M. hebben de gelegenheid gehad om over deze vluchtmotieven verklaringen af te leggen en eventuele bewijsstukken neer te leggen, en zij werden daarin bijgestaan door hun advocaat. Noch uit verzoeksters verklaringen of die van haar zoon M., noch uit de elementen die worden aangevoerd in het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar vermeende vrees voor haar kinderen op andere gronden baseert dan deze die zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op 13 december 2018 heeft aangehaald. De Raad stelt vast dat verzoekster uitdrukkelijk gevraagd werd of zij nog om andere dan de door haar aangehaalde redenen voor haar kinderen vreest en dat zowel zij als haar advocaat de gelegenheid hebben gehad om nog zaken toe te voegen aan haar relaas (adm. doss., stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8). Op vraag van verzoeksters advocaat werd verzoeksters zoon M. afzonderlijk gehoord over de redenen waarom hij Libanon verlaten heeft. De suggestie dat het CGVS mogelijks niet zou zijn overgegaan tot het horen van M. indien verzoeksters advocaat niet zou hebben opgemerkt dat verzoekster vooral voor haar kinderen vreest en het daarom aangewezen is haar minderjarige kinderen te horen, betreft een loutere hypothese die geenszins aantoonde dat het CGVS onzorgvuldig is geweest en die hoe dan ook niet ter zake doet nu verzoeksters zoon wel gehoord werd. Tijdens diens persoonlijk onderhoud werd verzoeksters zoon M. in de gelegenheid gesteld vrijuit te vertellen over de redenen voor zijn vertrek uit Libanon en meer bepaald de pogingen die leden van Fatah ondernomen zouden hebben om hem te rekruteren. M. werd aan het eind van zijn persoonlijk onderhoud tevens uitdrukkelijk gevraagd of hij nog zaken wilde toevoegen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters zoon M., p. 3). Met deze verklaringen werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden. Verzoekster toont niet aan dat de motivering die hierover in de bestreden beslissing is opgenomen gebrekkig of ontoereikend is.

Door zich louter af te vragen of het hoger belang van het kind wel de eerste overweging is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing, toont verzoekster niet aan dat de commissaris-generaal de belangen van haar minderjarige kinderen heeft miskend of hiermee niet voldoende rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Op basis van de relevante motieven, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoekster niet worden weerlegd of ontkracht, dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de verklaringen van haar zoon M. blijkt dat verzoekster of haar kinderen zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden of zullen bevinden bij terugkeer.

2.3.3.2.2.3.2. Verzoeksters socio-economische situatie in Libanon

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster dient daarbij aan te tonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al-Miyeh Miyeh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. Verzoeksters situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoekster dient bijgevolg aan te tonen dat haar persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit verzoeksters eigen verklaringen blijkt evenwel dat haar individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u school gelopen hebt, weliswaar maar tot in het lager middelbaar (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 56-58); dat u in 2001 getrouwd bent met uw man en dat jullie vanaf 2007 een voedingswinkel zijn beginnen uitbaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 75-79); dat deze zaak goed draaide en dat jullie er gemiddeld genomen ongeveer 600 à 700 dollar per

maand mee verdienen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 85); dat jullie niet in aanmerking kwamen voor voedselhulp vanwege UNRWA omwille van jullie comfortabele financiële positie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 88-90); dat jullie wel in het verleden een beroep hebben kunnen doen op de hulp van UNRWA voor medische zorgen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 91); dat jullie kinderen naar UNRWA scholen gingen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 95-98); dat jullie, naar eigen zeggen, het financieel wel stelden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 83); dat jullie er uiteindelijk in geslaagd zijn om ongeveer 32 000 à 33 000 dollar bijeen te krijgen en dit op basis van de verkoop van jullie roerende en onroerende eigendommen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 20 en 21).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar berichten van de Facebookpagina van het kamp al-Miyeh Miyeh waaruit blijkt dat mensen in opstand komen tegen het gebrek aan humanitaire hulp door UNRWA (stukkenbundel verzoekster, stuk 4). Uit haar verklaringen blijkt evenwel niet dat verzoekster en haar gezin in het kamp in dermate precaire humanitaire omstandigheden leefden dat zij zonder de hulp van UNRWA geen menswaardig leven konden leiden. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing omstandig en *in concreto* gemotiveerd en verzoekster doet aan deze motivering geen afbreuk. De stukken die moeten aantonen dat verzoekster haar huis heeft verkocht en dat hiervoor een afbetalingsplan is afgesproken, betreffen een element dat *in casu* niet ter discussie staat (*Ibid.*, stukken 5 en 6).

2.3.3.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekster

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekster, waaruit blijkt dat verzoekster zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die haar ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.3.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij om redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoekster om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoekster kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat zij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar zoon

M. door het CGVS werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Een schending van het evenredigheidsbeginsel maakt verzoekster evenmin aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN